

Všichni tušíme, že uvnitř každého z nás se skrývá obrovský potenciál. Toužíme jej odkrýt, ale něco nám brání. Toužíme se osvobodit, ale nevíme, jak na to. V této knize se to konečně naučíte. Když Brandon Baysové zjistili v děloze nádor o velikosti basketbalového míče, katapultovalo ji to na neobyčejnou cestu za hledáním duše. Rozhodla se uzdravit přírodní cestou, nebrala žádné léky, nepodstoupila operaci; ale o šest a půl týdne později nádor zcela zmizel. Pustila se dál, než jsou současné poznatky z oblasti zdraví těla a duše, a objevila významné prostředky, díky nimž získala přímý kontakt s duší – bezpodmínečnou láskou, mírem bez hranic, žijící přítomností v nás – a stala se prvotním, revolučním příkladem v uzdravování. Od té doby využily Cestu desítky tisíc lidí po celém světě. Odkryli svůj vlastní nekonečný potenciál a osvobodili se od dlouhodobých emocionálních bloků a fyzických nemocí.

Praktickými, snadno použitelnými metodami vám Cesta umožní:

- Ponořit se do vlastní duše a napojit se na svého vlastního vnitřního génia.
- Odkrýt a zcela vyřešit emocionální a fyzické problémy.
- Odkrýt potlačené emoce a buněčné vzpomínky, které mohou vést k nemocem, a zbavit se jich.
- Uzdravit vaši bytost, emoce a tělo.
- Zažít neomezenou radost, pokoj a lásku, kterou máte uvnitř sebe sama.
- Žít život jako výraz vašeho nejvyššího potenciálu.
- Stát se opravdově a konečně svobodnými.

Předmluva

Jednou jsem slyšela příběh o tom, jak každý z nás přichází na svět jako nádherný, čirý diamant bez jediného kazu. Během dospívání a v důsledku životních bolestí se naše původní záře ztrácí pod nánosem smetí.

Pak dospějeme a skryjeme všechny ty odpadky pod pláštěm jasného, lesklého nátěru. Nastavujeme světu tohle pozlátko a divíme se, proč se ostatním nezdá výjimečné. V průběhu času dokonce uvěříme, že tato ochranná slupka jsme opravdu my, a budujeme celou svou osobní identitu kolem ní.

Máme-li štěstí, život nám nabídne dar – „budíček“. Něco se přihodí, na okamžik nakoukneme prasklinou ve ztvrdlém povrchu, podíváme se skrz vrstvy špíny a nakrátko spatříme oslnivý jas vyzařující z našeho nitra.

Pokud máme opravdu velké štěstí, strávíme zbytek života na cestě domů k této dokonalé kráse a svobodě. Zjistíme, že jsme vždycky byli a vždycky budeme tím nádherným diamantem bez jediného kazu. Toto je příběh o cestě domů a ustavičném volání naší duše, která nás zve k rozpoznání velikosti uvnitř sebe sama. Je to váš budíček, vaše pozvání k návratu domů a k tomu, kým opravdu jste.

Vy jste to, co hledáte.

Úvod

Tato kniha je o svobodě – svobodě žít život tak, jak jste o tom vždy snili. Hluboko uvnitř každého z nás dřímá obrovský potenciál a čeká na okamžik, kdy nás otevře vnitřní radosti, svobodě, talentu a lásce. To Něco vás právě teď volá domů a touží vás osvobodit. Jenomže každý z nás má nějaký problém, který ho vězní nebo omezuje. Slyšíme tiché volání své duše, ale nedokážeme se té síle otevřít. Spíše máme dojem, jako by nás něco dusilo nebo nám jistým způsobem bránilo, jako by nás omezovaly naše pocity – hněv, strach, deprese, smutek, bolest, úzkost. Může to být stejně jednoduché jako pocit, že přece musí existovat nějaký lepší život, nebo stejně složité jako pocit naprostého selhání. Může to být stejně vysilující jako jakákoli závislost nebo stejně životu nebezpečné jako jakékoli vážné onemocnění. Nezáleží na tom, jak vážný je váš problém, ani na tom, jak dlouho jste se s ním potýkali, stále existuje možnost, že se úplně osvobodíte, dáte se do kupy a uzdravíte se. Dokážete se dostat ke kořeni problémů, vyřešit je, nechat je plavat a osvobodit se, takže budete moci žít svůj život naplno a vyjádřit tak své skutečné Já.

Během šesti a půl týdne jsem se přirozenou cestou zbavila nádoru a díky tomuto prostému, a přesto hluboce transformativnímu prožitku jsem odhalila nekonečnou radost a svobodu, kterou od té doby prožívám každý den. Dostala jsem od života ten nejdrahocennější dar. K té památné cestě došlo už před mnoha lety a od té doby mě nesmírně dojíká a inspiruje pozorovat, jaký obrovský zájem vzbuzuje Cesta v každé zemi, kde ji představím. Desítky tisíc lidí po celé zeměkouli využívají Cestu k objevení skutečné svobody ve svém životě. Nalézají své vlastní odpovědi a odkrývají své nejhlubší pravdy. Odstraňují emocionální bloky ze své minulosti a fyzické problémy, které je držely zpátky. A nakonec se uzdravují na všech úrovních svého bytí. Obvyční lidé dosahují neobyčejných výsledků. Zdá se, že nezáleží na tom, odkud pocházíte, kolik je vám let, kde jste vyrůstali nebo jak vás vychovali, protože každý ví, že uvnitř sebe sama má obrovské nevyužité Něco, které všichni tajně toužíme prožít. To Něco je vzhůru, zatímco v noci spíte, a umožňuje, že vaše srdce neustále bije, že se vám obnovují buňky a že vám rostou vlasy. Jako součást tohoto neobyčejného daru, vlastního uzdravení, jsem objevila a jako první vyzkoušela jednoduché, ale přesto nesmírně působivé prostředky, které vás krok za krokem dovedou přímo k této nekonečné moudrosti – moudrosti, která vám odhalí nejen všechny vaše staré emocionální zvyklosti a vzpomínky uskladněné v buňkách, ale i uzdravující energii, jež je schopná vše vyřešit a dokonale vás zbavit všech starých problémů, takže se vaše tělo i celá vaše bytost začnou přirozeným způsobem uzdravovat.

Dnes putuji s Cestou po celém světě, pořádám semináře a programy pro pokročilé. Těší mě, že přitahuje lidi všech tradičních i alternativních vyznání. Pořádám přednášky a semináře v nemocnicích, v hospicích, v centrech pro zneužití, ve školách, kde se vyučuje homeopatie, v ozdravovnách, ve střediscích duchovních organizací, ve skupinách pro podporu nemocných rakovinou i v léčebnách, kde se léčí nejrůznější závislosti. Všude, kam přijdu, lidé úspěšně, snadno a elegantně zahrnují Cestu do svých profesionálních programů. Věřím, že všichni dokážeme rozpoznat, kdy je k uzdravení některých problémů nutné jít hlouběji a „vyhrnout si rukávy“. Víím, že je důležité zaměřit se na problém na nejhlubší úrovni, a tak ho s konečnou platností objasnit a zcela vyřešit. Společně se mnou pochopíte, že Cesta je způsob, který vám přinese skutečné uzdravení, celistvost a intenzivní pocit sebe sama – přičemž nezáleží na vašem původu. Jedním z programů, jež organizuji, je kurz k získání celosvětové terapeutické akreditace, která zajímá lékaře, alternativní terapeutky, nejrůznější poradce, psychiatry, kněze, jeptišky, pomocníky, sociální pracovníky – lidi ze všech oblastí života.

V Jižní Africe přinášejí lékaři tuto uzdravující a na odpuštění založenou práci do komunit, v nichž si nemohou dovolit lékařské ošetření, a my jim pomáháme vyškolit personál. V policejních jednotkách používají tuto práci při jednání s oběťmi násilných činů. Já sama jsem vyškolila poradce v Sowetu k práci s jejich komunitou. Ve Velké Británii, v Evropě a v Austrálii přinášejí tuto práci kněží do svých farností. Učitelé dosahují neobyčejných výsledků se svými svěřenci a pomáhají vytvářet nejlepší třídu na škole z hlediska vyrovnanosti, důvěry a školních úspěchů. V Austrálii, kde se tato kniha stala bestsellerem, ji mají lékaři a terapeuti v čekárnách, aby se s ní mohli seznámit jejich pacienti a uvědomit si, že na některé nemoci nestačí jenom pilulka.

Skupiny, v nichž se léčí závislosti, využívají tuto práci a zbavují své klienty intenzivní sebenávisti, která se pojí s užíváním drog, zdravotní sestry ji používají při práci s nemocnými rakovinou jako podpůrný prostředek k chemoterapii. Swami berou tuto práci do svého ašrámu a pomáhají lidem prohloubit jejich prožitek Nekonečna, jeptišky ji využívají k prožitku hlubokého vnitřního míru. Rabíni pomáhají lidem v synagogách osvobodit sebe sama od dlouhodobých emocionálních problémů a někteří terapeuti pomáhají lidem na smrtelných postelích otevřít se nekonečnému vnitřnímu pokoji, aby jim tak usnadnili jejich odchod. Cesta je jednoznačně použitelná ve všech kulturách a přitahuje lidi všech náboženství, ras a postavení. Velmi mě dojímají stovky telefonních hovorů, dopisů a e-mailů, jež dostávám od lidí, kteří neměli možnost navštívit některý ze seminářů – lidí, kteří se odvážně pustili do procesu vysvětlenému v této

knize a vydali se na svou vlastní uzdravující cestu. Píší mi lidé, kteří se úspěšně a dokonale zbavili svých dlouhodobých emocionálních problémů, jako je chronická deprese, zdrcující zármutek, intenzivní nízká sebeúcta, žárlivost, zneužití, zrada. Vždycky mě nadchne, když se lidé svěřují s tím, jak se osvobodili od fyzických problémů včetně onemocnění srdce, rakoviny prsou, chronické únavy, vysilující artritidy, Crohnovy nemoci, kožních nemocí a tak dále. Každý den ve své kanceláři přijímám vzkazy z celého světa o uzdravení. A ty vzkazy jsou vždycky stejné – „Dokázal jsem proniknout ke své nekonečné inteligenci, odkrýt svá omezení, vyřešit je a osvobodit sebe sama – jenom s použitím procesu popsaného ve vaší knize.“

Požehnaní, jež mi umožnilo odhalit prostředky, jak nechat minulost jít a objevit krásu, lásku a mír uvnitř každého z nás, bylo největším darem mého života. A upřímně se modlím, aby se každý, nejenom několik z nás, probudil do této neobyčejné přítomnosti vnitřní velikosti a začal žít svůj život jako plné vyjádření této lásky, tohoto potenciálu.

Napsala jsem tuto knihu na důkaz hluboké vděčnosti, již pociťuji za významný uzdravující proces, jímž jsem prošla, a modlím se, aby se stal živoucím nástrojem, který vás bude inspirovat a zavede vás na vaši vlastní cestu.

Kéž byste objevili neomezenou radost v jádru vaší bytosti.

Toto je pozvání ke svobodě, mapa k vaší duši. Jste připraveni vzlétnout?

„Přistupte ke kraji,“ řekl.

„Nemůžeme, Pane, bojíme se.“

„Přistupte ke kraji,“ řekl.

„Nemůžeme, Pane, bojíme se.“

„Přistupte ke kraji,“ řekl.

Přistoupili.

Strčil do nich...

A oni vzlétli.

Svoboda je náš osud. Přesto se bojíme udělat krok, který nás zanese do velikosti, jež je naší přirozeností.

C E S T A

Toho rána v létě roku 1992 jsem se probudila a uvědomila si, že se konečně musím postavit čelem k tomu, co způsobilo, že mi během několika posledních měsíců tolik vyrostlo břicho. Už jsem se nemohla dál tvářit, že to nevidím. Tušila jsem, že se uvnitř mého těla odehrává něco moc špatného, a proto musím zajít k lékaři a nechat se vyšetřit. Nemohla jsem uvěřit, že se se mnou něco „děje“. Přece jsem dělala všechno správně! Žila jsem velmi zdravě a v minulých dvanácti letech jsem pečlivě dodržovala zásady zdravého životního stylu.

Jedla jsem sytá a výživná vegetariánská jídla, pila pouze neochucenou, čistou a filtrovanou vodu a každý den cvičila na trampolíně. Žila jsem v malém domku na pláži v Malibu v Kalifornii a dýchala čerstvý mořský vzduch. Navíc, díky osobnímu růstu, který jsem prodělala v posledních letech, jsem se už nemusela nutit k pozitivnímu myšlení; to už se dělo přirozeně. Žila jsem v naplněném manželství, milovala jsem své děti a cítila se plná života a nesmírně vděčná za svou práci – cestovala jsem po světě a pořádala semináře, na nichž jsem ostatní inspirovala k dosažení kypícího zdraví. Můj život byl ztělesněním všeho, po čem jsem toužila.

Po celý život jsem navštěvovala kurzy a semináře, učila jsem se všemu o zdraví těla a duše a dodržovala jsem zásady zdravého života a tělesné i duševní pohody – skutečně jsem byla „živoucím příkladem“. Přesto mi narostlo tak velké břicho, že jsem vypadala jako těhotná, ačkoli jsem věděla, že těhotná nejsem. Jak se to mohlo stát, když jsem všechno dělala správně?

Byla jsem vyvedená z míry a tak strašně jsem se styděla, že jsem svůj strach nedokázala přiznat ani svým nejbližším. Já jsem jako „odbornice“ učila ostatní, jak pečovat o své zdraví, a přesto jsem nedokázala dopnout ani své nejvolnější kalhoty.

Po patnáct let jsem se pohybovala v oblasti přirozeného léčení a alternativní medicíny, takže když jsem teď zřejmě vážně onemocněla, děsilo mě pomyslení na návštěvu „normálního“ doktora.

Přestože jsem tušila, že bezprostředně potřebuji řádné lékařské vyšetření, nevěděla jsem, kde začít nebo komu zavolat.

Neměla jsem dost kuráže svěřit se přátelům ani jsem se neměla na koho jiného obrátit, a tak jsem se rozhodla navštívit místní knihkupectví.

Prošla jsem všechny regály a narazila jsem na knihu, kterou napsala lékařka, jež se specializovala na ženské zdravotní potíže; byla jednou z těch, kdo nepovažovali odebrání orgánů za první a jedinou možnost. Došlo mi, že to může být dobrý začátek, a zavolala jsem na číslo uvedené na zadní straně obálky. Překvapilo mě, že se mi podařilo domluvit schůzku už za šest týdnů.

Během toho období mi však připadalo, že se mi břicho přímo „nafukuje“, a navíc jsem začala nějak moc brzy menstruuovat. Večer před schůzkou jsem našla odvalu svěřit se své nejlepší přítelkyni Catherine a požádat ji o doprovod.

Než jsme dorazily do ordinace, udělalo se mi špatně při pomyslení na možnou diagnózu. Když jsme pak seděly s Catherine v čekárně, povídaly si a čekaly na vyšetření, obléval mě studený pot a třásla jsem se strachem. Po hodině a půl konečně vyšla z ordinace sestra a pozvala nás dovnitř. Pětačtyřicetiminutové vyšetření bylo tak důkladné, až mi připadalo, že snad nikdy neskončí. Pořád jsem čekala, že uslyším to, čeho jsem se bála nejvíce, ale doktorka po celou dobu

téměř nepromluvila.

Teprve po skončení prohlídky se ke mně otočila a zadívala se mi přímo do očí. Laskavým, ale trochu neosobním hlasem mi sdělila:

„Brandon, je to, jako byste byla pět měsíců těhotná s nádorem o velikosti basketbalového míče.“

Připadalo mi, že se uvnitř mě začalo všechno svíjet. Zoufale jsem se snažila pochopit, co mi to vlastně řekla. Učinila jsem nemotorný pokus celou situaci zlehčit: „Ale, paní doktorko, vy si určitě děláte legraci – basketbalový míč – nepřeháníte to trochu s tou velikostí? Vždyť basketbalový míč je takhle veliký! Naznačila jsem rukama velikost basketbalového míče, nevěřícími jsem se zasmála, ale přitom jsem se cítila jako blázen.

Aniž by nějak zareagovala na můj pokus o humor, přísně odsekla:

„Mám tomu raději říkat míč na plážový volejbal? Je takhle veliký (naznačila velikost míče na plážový volejbal). A nejenom to, navíc vám drtí ostatní orgány. Nevšimla jste si v poslední době, že sotva popadáte dech?“

Přikývla jsem a mdle jsem zamumlala, že je to asi kvůli nadmutému břichu a nabrané váze. Odpověděla: „Způsobuje to nádor, tato ‚pánevní hmota‘, která se rozrostla z pánevní oblasti až nahoru do hrudního koše (dotýkala se mého těla – a přesně mi ukazovala, kolik místa nádor zabírá), tlačí na bránici, takže se vám špatně dýchá. Narostlo to do takové velikosti, že musíte hned dnes nastoupit do nemocnice k dalšímu vyšetření a chirurgickému zákroku.“

Měla jsem pocit, že se dusím. Ještě několikrát jsem se hloupě pokusila situaci zlehčit, než jsem konečně našla odvahu požádat ji o rozmluvu mezi čtyřma očima.

Kráčely jsme chodbou, Catherine švitořila a páčila na doktorku jednu otázku za druhou. Domyslela jsem si, že se snaží dopřát mi čas, abych se vzpamatovala a vzala rozum do hrsti. Posadily jsme se a já se otázala doktorky, co to doopravdy všechno znamená a jaké mám možnosti. Připadalo mi, že čím déle hovoří, tím hůře to zní. Mou „jedinou možností“ byla operace – a to okamžitá operace.

Srdce mi tlouklo jako zběsilé a uvnitř jsem vnímala podivný tlak.

Cítila jsem se jako zvíře chycené do pasti. Konečně jsem jí to musela povědět: „To vám nemůžu dovolit, paní doktorko. Víte, zabývám se alternativní medicínou a teď se mi naskytla možnost skutečně prožít to, o čem přednáším, totiž pokusit se vyléčit sebe sama... Kolik času mi dáváte?“

Napjala se ještě víc a odpověděla, že to nemohu brát na lehkou váhu. „Vy mi nerozumíte, Brandon,“ vysvětlovala mi. „Nejde jenom o velikost nádoru. V tomto okamžiku jde hlavně o to, že nás můžete opustit během několika následujících dní v důsledku ohromné ztráty krve. Vy nemáte menstruaci, vy vnitřně krvácíte.“

Začala jsem se rvát a dohadovat se s ní o každou maličkost, na kterou jsem jenom mohla pomyslet. O všem, co doktorka řekla, jsem rozumně a logicky uvažovala, nechtěla jsem za žádných okolností riskovat svůj život, ale přesto jsem cítila silné nutkání – prostě jsem musela získat víc času. Musela jsem dostat šanci podstoupit vlastní uzdravující proces, pokusit se o to nejlepší.

Položila jsem jí otázku: „Co kdyby se mi podařilo krvácení zastavit prostřednictvím hypnózy nebo homeopatie nebo něčeho podobného? Kolik času byste mi pak dávala?“ Už vztekle potřásla hlavou

a klesla do laskavého, ale zcela neoblomného až rozkazovačného tónu: „Brandon, připadáte mi jako velmi upřímný člověk, ale přestože i já věřím alternativní medicíně, když to diagnóza dovoluje, vaše pánevní hmota je tak obrovská, že se o tom nedá ani uvažovat.“

Ukázala na řady knih na policích za sebou, jako by obsahovaly nezvratné důkazy, a pokračovala: „V žádné z těchto knih nenajdete jediný případ, kdy by se nějaká žena přirozeným způsobem uzdravila z tak obrovské pánevní hmoty, jakou máte vy. Přestože tedy máte dobrý úmysl, já vás ani při nejlepším svědomí nemůžu nechat odtud odejít ve stavu, v jakém se nacházíte. Jako doktorka mám povinnost zachraňovat životy, takže vy se dnes odpoledne budete hlásit v nemocnici.“

„Co kdybyste mi musela dát nějaký čas? Kolik byste mi ho mohla poskytnout?“ škemrala jsem. A tak vyjednávání pokračovalo, dokud jsme po dalších třiceti minutách nedosáhly dohody. Pokud budu schopná během několika následujících dní zastavit krvácení, budu mít jeden měsíc na to, o čem jsem věděla, že musím udělat – pokusit se o to nejlepší. Pokud se symptomy zhorší, zavolám okamžitě doktorce, a pokud pánevní hmota do měsíce zcela nezmizí, vrátím se a nechám chirurgy udělat to, o čem oni vědí, co musí udělat – odstranit to chirurgicky.

Při odchodu z kanceláře jsem se zadívala do jejích znepokojených očí, a v tom okamžiku mi došlo, že si o mě skutečně dělá starosti. Zároveň jsem však viděla, že vůbec nepochybuje o tom, že ve svém uzdravování selžu. S vědoucím tónem v hlase a s absolutní jistotou, že operace je mým osudem, se se mnou tiše rozloučila: „Uvidíme se za měsíc.“

S bušícím srdcem jsem vyšla do sluncem zalitého Los Angeles a bylo mi, jako by mě propustili z vězení. Ačkoli jsem L.A. nikdy zvláště nemilovala, tenkrát odpoledne mi připadalo jako to nejkrásnější místo na světě. Stromy jako by sršely barvami, vzduch nádherně voněl a já jsem byla neuvěřitelně šťastná jenom proto, že jsem byla naživu. Moje smysly byly tak ostré. Život mi připadal velice, velice vzácný. V tom okamžiku se stalo něco rozhodujícího. Připadalo mi, jako by se okolní svět zastavil. Všechn můj strach se změnil v hluboký klid a zevnitř vystoupilo tiché, ale přesto jisté „vědění“ – vědění, že

ほへ se jedná o velký budiček a že ten nádor je ve skutečnosti dar – že mě má něco důležitého naučit a že mě povede k uzdravení.

Otázka nezněla, zda se uzdravím, ale jak.

Nevěděla jsem, jak bude má cesta k uzdravení probíhat, ale jaksi jsem tušila, že ta stejná část mé bytosti, zodpovědná za vytvoření nádoru, bude rovněž zodpovědná za jeho likvidaci. V tomto poznání jsem vycítila až dětskou nevinnost a důvěru, že mě „něco“ povede a já objevím vše, co mě má tato pánevní hmota naučit.

A tak začala má cesta k uzdravení.

Po ten krátký okamžik, kdy se zdálo, že se všechen čas zastavil, jsem stála ve slunečním svitu v Los Angeles a uvědomovala si, že jsem celý svůj život žila tak, abych dospěla k tomuto bodu. Myslí mi probíhaly kratičké vzpomínky na nejrůznější semináře, kterými jsem v průběhu svého studia prošla a které se zabývaly duchovnem a zdravím těla a duše.

Cítila jsem, jak ve mně stoupá vděčnost za vše, co jsem se naučila, za všechny učitele, od nichž jsem se učila, za všechny lidi, kteří trpěli mnohem vážnějšími nemocemi, než byla ta moje, za lidi, kteří odvážně a úspěšně uzdravili sebe sama a jejichž případy jsem studovala. Nejenom, že jsem četla, studovala a učila se o stovkách takových případů, ale také jsem měla možnost po mnoho let terapeuticky pomáhat lidem, kteří úspěšně prošli svou cestu k uzdravení.

Uvědomila jsem si, že jejich zkušenosti jsou mi příkladem a jejich odvaha podněcuje mou. Věděla jsem, že pokud existuje třeba jen jediný člověk, který se na buněčné úrovni uzdravil, znamená to, že je schopen uzdravit se každý člověk. Bylo mi tedy bez jakýchkoli pochyb jasné, že je to možné; jenom jsem nevěděla, jak bude moje cesta k uzdravení probíhat.

Otočila jsem se, jelikož jsem si uvědomila, že jsem se na nějakou dobu ponořila do svých myšlenek a že moje přítelkyně Catherine stojí vedle mě. Nedůvěřivě jsem na ni pohlédla a řekla: „No, aspoň mám měsíc čas. Pojdme si dát džus. Je mi trochu slabo – potřebuji se dát dohromady.“

Z vegetariánské restaurace jsem zatelefonovala manželku Donovi, který odjel mimo město pořádat semináře jako hlavní školitel Anthonyho Robbinse. Snažila jsem se neprozradit hlasem příliš velkou starost: „Vzpomínáš si na schůzku, kterou jsem měla domluvenou kvůli svému břichu?“

„Ano, jasně, jak to šlo?“

ほほ „No, zjistili mi nádor o velikosti basketbalového míče a dali mi měsíc, abych si s tím poradila.“

Na druhé straně telefonu bylo dlouhé ticho – Don neměl slov.

Pak se ozval: „Sakra, jeden měsíc?“

Přes veškerou vzdělanost, erudici a doktorát zcela zřejmě nedokázal najít vhodná slova. Mumlal něco přihlouplého a pak předal sluchátko Tonymu, který byl i mým nadřízeným. To jsem nečekala. Cítila jsem se jako nahá, ale pokusila jsem se, aby můj hlas zněl sebejistě. Koktavě jsem pronesla: „Ahoj Tony, nevím, jestli sis všiml, že mi v posledních měsících trochu narostlo břicho.“ (Měla jsem dojem, že se mi to dařilo úspěšně maskovat dlouhými, rozevlátými, romantickými šaty.) „Jo, Brandon, vlastně jsem si toho všiml...“

Zastyděla jsem se a najednou jsem já ztratila řeč. Po dlouhé, nemotorné pauze jsem vyhrkla všechna slova naráz. „No... zjistili mi nádor o velikosti basketbalového míče a mám jenom měsíc na to, abych si s tím dokázala poradit...“

Ve vzduchu visela další dlouhá pauza a já jsem se strachem očekávala zamítavou odpověď. Navzdory očekávání však Tony odpověděl rázným, povzbuzujícím tónem: „To není problém, Brandon, ty to zvládneš – uvidíme se na Mastery.“ (Na semináři, který se konal už za měsíc na Havaji.)

Tony vrátil telefon Donovi a já mu poskytla zhuštěnou verzi všech lékařských detailů, ujistila jsem ho, že okamžitě začnu řešit to krvácení, a ukončila jsem hovor.

Mírně ohromená jsem stála u telefonní budky, usmívala se nad rozhovorem s Tonym a přemýšlela o jeho odpovědi. „To není problém, Brandon, ty to zvládneš.“ Uvědomila jsem si jeho absolutní důvěru ve mě a zároveň jistotu, že se buňky lidského těla mohou tak rychle uzdravit. Přemýšlela jsem. „Má pravdu, může se to stát takhle rychle. Musím se ujistit, že to prozradím jenom lidem, kteří to vědí a jsou si jistí. Nemohu si dovolit přijímat negativní reakce lidí, kteří to sice myslí dobře, ale kteří projevují svoje pochyby, strach a nevhodné sympatie. Mám jenom jeden měsíc. Je to drahocenný čas.“

V tom okamžiku jsem si potichu slíbila, že to skutečně prozradím jenom lidem, o nichž ani v nejmenším nepochybuji, že mě z celého srdce pozitivně podpoří – kteří si budou jistí, že se dokážu uzdravit a že se také uzdravím.

Nakonec jsem to řekla jenom osmi lidem.

Po obědě jsem okamžitě zašla do homeopatické lékárny a promluvila si s lékárníkem o mém stavu. Doporučil mi několik bylinných a homeopatických prostředků, včetně jednoho na zastavení krvácení, a upozornil mě, abych nepila nic s kofeinem, jelikož je podle existujících statistik dokázáno, že kofein způsobuje dramatické zvětšení nádorů.

Pak jsem šla domů a provedla jsem jednoduchý nervově-jazykový uzdravující proces, kterým jsem se snažila zastavit krvácení. O den a půl později jsem s překvapením a úlevou pozorovala, že až na občasné

špinění krvácení ustalo.

Zavolala jsem doktorce. Vyslechla mě skepticky, ale docela otevřeně.

Nezapomněla mě však před koncem našeho rozhovoru upozornit:

„Kdyby se cokoli zhoršilo, okamžitě mi zavolejte.“

Položila jsem sluchátko a uvědomila si, že jsem zažila první malé vítězství. Uvolnila jsem se a vydechla úlevou. Pak mi začalo svítat, že teď mě teprve čeká skutečný boj.

Na jedné straně jsem byla zvědavá jako dítě a otevřeně jsem očekávala, co mi moje cesta k uzdravení přinese. Zároveň jsem si však uvědomovala, že se jedná o naléhavý budíček a že měsíc je velice krátká doba. Nemohu si dovolit promrhat ani jediný okamžik. Přestože jsem nevěděla, kde začít, pořád jsem cítila to neustálé, naléhavé vnitřní vědění, že mě „něco“ povede. Jediné, co můžu dělat, je důvěřovat. Slíbila jsem si, že se odevzdám všemu, k čemu mě to povede, a že budu důvěřovat všemu, kam mě to povede. Pokusím se o to nejlepší, bez ohledu na výsledek. Nepochybovala jsem o tom, že po cestě odkryji a objevím vše, co mě má ten nádor naučit. Věděla jsem, že musím zjistit, jaké nevyřešené emocionální vzpomínky a zvyky zůstaly v buňkách, naučit se všem poznatkům, které tam byly uloženy, a s konečnou platností je vyřešit a uvolnit.

Po letech práce v oblasti zdraví těla a duše jsem věřila, že vše má svůj důvod a účel. Jakmile zjistíte, co vás má ta určitá nemoc nebo fyzické omezení naučit, a jakmile se navždy zbavíte emocionálních problémů uskladených v buňkách, potom, a jedině potom může začít uzdravování na ostatních úrovních – emocionální, duchovní a fyzické. Teprve tehdy se začne tělo přirozeným způsobem uzdravovat. Věděla jsem, že má cesta bude spočívat v odstranění všech emocionálních problémů uskladených v nádoru. Dosud jsem však netušila, jaké jsou to problémy.

Rovněž jsem věděla, že musím tělu pomoci po fyzické stránce, jestliže se má začít zbavovat takového ohromného množství degenerativních a toxických buněk! Takže první věc, kterou jsem se rozhodla udělat, bylo podpořit tělo výživnou a čistou stravou, přičemž jsem použila dobře známé terapie přírodní hygieny, které jsem se během let naučila.

Vždy jsem jedla obzvlášť zdravě, ale teď jsem se rozhodla jíst optimálně, tak, abych měla spoustu energie. Přešla jsem z vegetariánské stravy, která obsahovala 65 až 70 procent čerstvého a syrového ovoce a zeleniny, na 100 procent syrové potravy a přidala jsem množství čerstvě vymačkané šťávy. Dodala jsem potravinové enzymy a zvýšila množství přijímaných minerálů. Užívala jsem byliny, o nichž jsem věděla, že jsou vhodné pro očistu těla. Lymfatický

system jsem podpořila masážemi a střeva jsem vyčistila výplachy. Jakmile se tedy zbavím emocionálních problémů, bude moje tělo ve skvělé kondici připraveno zbavit se nádoru. Tohle všechno ale byly praktické, fyzické podpůrné prostředky, které se snadno prováděly. Věděla jsem, že moje skutečná práce spočívá v objevení toho, co se emocionálně skrývá uvnitř nádoru.

Don byl v Kanadě a nemohl zrušit semináře, na kterých přednášel. Vzhledem k důležitosti situace jsem se rozhodla, že moje místo je po jeho boku. Možná si budeme moci udělat krátkou dovolenou a trochu zpomalit. Potom mi snad můj vnitřní průvodce ukáže další krok. Zamluvila jsem si letenku do Québecu.

Instinktivně jsem věděla, že má cesta k uzdravení znamená uklidnit se, otevřít se a důvěřovat, důvěřovat, důvěřovat, abych se dozvěděla, jak postupovat dál. Intuitivně jsem chápala, že já, osoba Brandon, tady tomu nevelí, ale že na sedadlo řidiče nasedne nekonečná inteligence uvnitř mé bytosti. Věděla jsem, že tu práci za mě odvede ta část mé bytosti, která zodpovídá za růst vlasů a tlukot srdce – a že to bude vyžadovat ohromnou odvahu odevzdat se a zcela se uvolnit, takže můj vnitřní průvodce bude moci odkrýt další krok. Proto se krátká dovolená zdála být nejlepším dalším krokem.

Během letu do Québecu jsem si s hrůzou uvědomila, že nebudu moci vychutnat skvělé francouzské jídlo – budu večeřet křupavý salát, mrkvový džus, čerstvé ovoce a koloidní minerály. Při tom pomyšlení jsem pociťovala vzrůstající vztek a zatvrzelost; pak jsem si ale připomněla, že to bude trvat jenom měsíc a že je to to nejmenší, co pro sebe mohu udělat.

Procházela jsem se s Donem po tichých, malebných uličkách Québecu a cítila jsem přitom, jak je moje vědomí napjaté – moje vnímání bylo velmi ostré a pozorné. Stromy mně připadaly výraznější a vůně kávy linoucí se na ulici z kavárniček byla velmi různorodá a plná. Dlažební kostky byly za mnoho let ohlazeny lidmi, povozy a kočáry a oblaka jako by někdo přišpendlil k jasně modré obloze. Cítila jsem požehnání, že jsem schopná to vše vidět a cítit – dokonce i ten řezavý vítr byl jakýsi zvláštní. Jako by moje duše ochutnávala život takový, jaký skutečně je.

Zachvěla jsem se. Čas jako by se znovu zastavil. Zjistila jsem, že se nacházím ve stavu klidu, který je zcela nehybný, ale zároveň i velmi živý. Zevnitř mé bytosti vyrůstalo velmi silné vědomí, že mě „něco“ vede. Navenek jsem zřejmě vypadala zklidněná a tichá, ale vevnitř jsem se málem rozplakala vděčností, že se mi toto vědění odhalilo takovým silným způsobem.

Otočila jsem se k Donovi; nevěděla jsem, jak dlouho tam stojím, ale všimla jsem si, že Don je až nepřírozeně potichu. Zjišťovala jsem,

co se děje, ale Don mi řekl, že se mi se svými pocity nechce svěřovat, neboť moc dobře ví, že potřebuji být s lidmi, kteří mě budou pozitivně podporovat a budou mít jistotu, že se uzdravím. On však musí přiznat, že si dělá starosti.

„Prostě mi to připadá tak velké...“

Dlouhá pauza...

Zašeptala jsem: „Je to velké.“

Nevěděla jsem, co jiného říct. Pronesl velmi samozřejmou věc, ale to, co bylo tak zřejmé, se pojednou zdálo být nepochopitelné a zároveň hloupě viditelné.

Další dlouhá pauza...

Pak jsem spustila: „I já se někdy bojím. A tehdy si musím připomínat, abych byla neustále otevřená a důvěřovala. Abych proti tomu nebojovala. Přála bych si, abych ti dokázala nějak vysvětlit tuto tichou jistotu, která ke mně přichází zevnitř a která – ať už se v takových okamžicích strachuji jakkoli – někde hluboko uvnitř ví, že je to jinak. A toto vědění mi pomáhá procházet po mé cestě k uzdravení. Takže teď si jednoduše užívejme svůj čas, vždyť tohle je tak romantické město.“ Posadili jsme se do kavárny a já jsem ho vyzvala, aby si vychutnal skvělou francouzskou kuchyni, přestože já jsem jedla jenom salát. Nakonec souhlasil.

Den po dni se můj mír prohluboval a po třech nebo čtyřech dnech jsem věděla, že musím dál. Kam, to jsem ještě netušila, ale něco uvnitř mě ponoukalo vpřed.